

ДЈЕВОЈКА БРЖА ОД КОЊА

Била је некака ђевојка која није рођена од оца и мајке, него је начиниле виле од снијега извађена из јаме бездање према сунцу илијнскоме, вјетар је оживио, роса је подојила, а гора лишћем обукла и ливада цвијећем накитила и наресила.

Она је била бјеља од снијега, руменија од ружице, сјајнија од сунца, да се таке на свијету рађало није нити ће се рађати.

Она пусти глас по свијету да ће у тај и тај дан, на томе и на томе мјесту бити тркија, па који је младић на коњу претече да ће бити његова.

Ово се у мало дана разгласи по свему свијету, те се просаца скупи хиљаде на коњима да не знаш који је од којег бољи.

И сам царев син дође на тркију.

Ђевојка стане на биљегу и сви просиоци нареду се на коњима а она између њих без коња него на својим ногама, па им онда рече:

– Ја сам онамо поставила златну јабуку, који најприје до ње дође и узме је, ја ћу бити његова, а ако ја прва к њој дођем и узмем је приђе вас, знадите да ћете ви сви мртви на оно мјесто остати, него пазите добро што чините.

Коњаници сви се погледају и сваки се у себе уздасе да ће задобити ђевојку, па рекоше између себе:

– Знамо одиста да неће она ни једноме од нас на ногама одбјећи, него неко од нас, а ко, тогај ће Бог и срећа данас помоћи.

Те тако, кад ђевојка руком о руку пљесну, сви потекоше у један трен. Кад је било на по пута, богме ђевојка одвојила бјеше, јер пусти некака мала крила испод пазуха. У то укори један другога, те приоши-нуше и ободоше коње, и пристигоше ђевојку.

Кад она виђе, извади једну длаку из главе, те баци и они исти час узрсте страшна гора да не знадоше просци је ће ни куда ће, но тамо-амо те за њом, а она опет далеко им одвојила, а они ободи коње и опет је стигоше.

А кад ђевојка виђе злу и гору, пусти једну сузу – док букнуше страшне ријеке, те се замало сви не потопише, за ђевојком нико више не пристајаше до самога царава сина, те он плиј на коњу те за њом, али пошто виђе да му је ђевојка одмакла, закле је три пута именом божјим да стане и она стаде на оном мјесту на којем се нађе; онда је он ухвати, те за се на коња врже и преплива на сухо, па се упути једном планином дома, али кад дође у највисочију планину, обазре се, кад ли му ђевојке нема.